

Endnu saa sent som i Lørdags blev der ude paa Garnisons Sygehus, som den højtærede Forsvarsminister har henvendt sig til Finansudvalget om, da jeg nævnte, at den bevilgede Sum, 1 200 000 Kr., efter det foreliggende vilde stige til ca. 6 000 000 Kr., af Arkitekten svaret: „Ja, er det saa slemt, det er jo kun den normale Stigning!“ Men den for lette Maade, hvorpaa slige Overtrædelser tages og toges, førte i mangfoldige Tilfælde yderligere med sig, at den oprindelige Plan, hvorefter et Byggearbejde skulde udføres, hyppigt blev ændret i endnu bekosteligere Retning, end den oprindelig var bevilget — og dette rent administrativt, uden at Bevillingsmyndighederne blev spurgt derom. At der under foreliggende Omkostningsforhold vilde været god Grund til at gaa den anden Vej — at indskrænke det foreliggende Arbejde —, tænktes der saa godt som aldrig paa.

Nu, da Bevillingerne er givet i de høje Prisers Tid og, selv om der vel er taget Hensyn til faldende Priser, dog delvis beregnet efter dem, bør det ikke være Administrationens Opgave at bruge Bevillingerne til Hvid og Øre, men tværtimod at bringe Bespareser frem. Det kan være fristende for den administrerende at udvide eller forbedre et Anlæg paa den ene eller anden Maade ved Hjælp af, hvad der spares som Følge af Nedgang i Materialepriser og Arbejds løn, i Forhold til, hvad der var regnet med ved Overslagets Udarbejdelse, men hans Pligt er at erindre, at Pengene er bevilget til disse bestemte Arbejders Udførelse efter bestemte Planer og Tegninger, og at derfor ikke alene en Overskridelse af Bevillingens Beløb, men ogsaa Forandringer af Planerne og Tegningerne maa være undergivet Bevillingsmyndighedens Afgørelse.

Dette sidste Forhold kan der være Grund til at opfordre Statsrevisionen til at have sin Opmærksomhed henvendt paa ved Gennemgang af Byggeregnskaber. Med Tilfredshed konstaterer jeg, at den højtærede Finansminister — som det fremgik af hans Oplysninger vedrørende den nye Møntbygning og Statsoliefabrikken — er ganske paa det rene med Pligten til at komme ned under Bevillingerne, naar det er muligt.

Kendte jeg ikke den højtærede Finansminister saa godt, som jeg i alt Fald mener at kende ham, vilde jeg føle mig adskilt mindre tilfredsstillet ved de Ord, hvormed han indledede sin Opfordring til Rigsdagen om at vise Sparsommelighed: „Men det er jo Udgiftsbudgettet, der til

syvende og sidst er Grundlaget for det hele“. Jeg har for ofte hørt den højtærede Minister rejse Krav om Dæknings Anvisning forud for store nye Udgifters Bevilling, til at jeg kan tro, at han med de af mig anførte Ord har villet fastslaa som Princip: „Først Udgifterne, saa Dækningen“. Under alle Omstændigheder maa det Parti, for hvilket jeg har den Ære at føre Ordet, meget bestemt tage Afstand fra en saadan Opfattelse, som vi ganske vist ikke er uvante med at høre fremsat, eller dog i al Stilhed anvendt som Udgangspunkt, fra Sider, hvor den højtærede Minister ikke hører hjemme. Vi maa fra vor Side hævde, at Statens som den enkelte Mands Udgifter maa rette sig efter Indtægterne, at „Tæring maa sættes efter Næring“. Udgangspunktet maa være, hvilke Midler Staten raader over. Derefter maa det rette sig, hvad den formaa at afse paa de forskellige Formaal, hvis Varetagelse er dens naturlige Opgave.

Beklageligvis giver det foreliggende Finanslovsforslag ikke noget Begreb om, hvilke Midler Staten vil have til sin Raadighed i Aaret 1922—23, ja, ikke en Gang om, hvad Finansministeren mener at kunne stille til dens Raadighed. Vi ved kun, at det ikke er hans Agt, at den af Skatter og Afgifter kun skulde kunne disponere over de knap 300 Mill. Kr., der er opført paa Finanslovsforslagets Paragraf 5. Vi tør tværtimod gaa ud fra, at det er hans Agt paa den ene og den anden Maade at søge dette Beløb væsentlig forøget ved det Kompleks af Skattelove, der er stillet os i Udsigt til Behandling efter den sædvanlige November-Ferie. Om deres Indhold er vi indtil videre uvidende, og om det Udbytte, de vil bringe Staten, kan vi derfor ikke en Gang gisne.

Nogen Debat om vore Statsfinansiers fremtidige Stilling lader sig da ikke ved denne Lejlighed føre med Udsigt til et Resultat. Det maa vente, indtil vi ser Skattelovene. Een Ting finder jeg dog Grund til allerede nu at udtale med Hensyn til disse Love. Det konservative Folkeparti er fuldt ud villigt til at tage en Forhandling op om Ændringer i de gældende Love, af hvilke Statsindtægterne flyder, og Partiet er klart over, at det maa ske saaledes, at disse Indtægters Beløb ikke uvæsentlig overskrider det Beløb, vi kendte under tidligere normale Forhold; men det konservative Folkeparti maa for sit Vedkommende hævde, at en Revision af Skattelovene maa gennemføres paa en saadan Maade, at de personlige, direkte